

Skärtorsdagen

Beredelseord i Kyrkhults kyrka 2011

Johannesserien

Rena, O Gud, våra hjärtan och samveten,
så att din Son, när han kommer till oss
finner en beredd boning.
Genom samme din Son, Jesus Kristus, vår Herre.
Amen.

I år så följer vi aposteln Johannes i våra läsningar genom påskens händelser. Men Johannes skriver inget om instiftandet av nattvarden, även om även han skriver om den sista måltiden. Johannes som är den sista av de fyra evangelisterna ser ofta som sin uppgift att komplettera med sådant som de andra av olika anledningar inte har tagit med. Och det som de har tagit med hoppar han gärna över.

Ändå har han fångat själva essensen av vad nattvarden är. De andra evangelisterna beskriver hur Jesus mitt i måltiden bröt brödet och delade ut vinet. På samma plats så berättar istället Johannes hur Jesus "steg upp från bordet, tog av sig manteln och band en handduk om livet... och började tvätta lärjungarnas fötter".

I båda fallen handlar det om utgivande kärlek. Han älskade dem intill slutet som Johannes skriver. Eller som det också kan översättas: han gav dem det yttersta beviset på sin kärlek. Det beviset kan vara fottvagningen men det kan också sägas om nattvarden och dess instiftelse.

Nattvarden kallas också eukaristin, tacksägelsemåltiden. Det är en måltid av tacksamhet, en gåva till oss. En gåva som ges av kärlek. Kristus tar ett bröd och säger: "Detta är min kropp som offras för er. Han tar en kalk och säger: "Detta är det nya förbundet i mitt blod". Till detta uppmanar han lärjungarna att "göra detta till min åminnelse". Det är en uppmaning som pekar framåt, en anvisning om vad lärjungarna ska föra i framtiden. Sedan dess är det vår uppgift som kyrka att förvalta denna gåva.

Det här är inte vilken gåva som helst. Detta är en gåva som förenar mottagaren med givaren. Vi har kanske alla ett föremål, en present som vi fått av någon vi känner väl. När vi ser detta så minns vi den vi fick gåva av. Minnet av givaren förknippas med föremålet. Ibland kanske så starkt att det känns som om givaren har lämnat kvar något av sin närvaro i gåvan. Så är det med brödet och vinet. Jesus har lämnat kvar sin närvaro i detta, mer konkret än vi kan förstå. Brödet och vinet är länken till Kristus.

”Säg mig vad du äter så ska jag säga dig vad du är” sa den franske 1700-talstänkaren Brillet-Savarin. Och han hade rätt! Mer rätt än vad han själv avsåg om man tillämpar detta på eukaristin och kyrkan.

När vi, alltså kyrkan, äter brödet, Kristi kropp, så blir vi Kristi kropp. Kyrkan är Kristi kropp, men bara i den mån vi firar nattvard! Ur eukaristin så växer kyrkan fram. Eukaristin gör kyrkan, av den lever hon.

Även som enskild kristen så är detta en gåva som förvandlar. Eukaristin gjuter nytt liv i oss, den förmedlar nåd och kraft som hjälpmedel mot frestelser och faror.

Men nu behöver vi förbereda oss för att ta emot denna gåva. Göra oss mottagliga för honom som är både gåvan och givaren.

Låt oss därför komma till honom och be och bekänna vår synd och skuld så att vi rätt kan fira de heliga Mysterierna.